

РЕШЕНИЕ

№ 38408

гр. София, 19.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 12.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8682** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на С. Ч. Ю., [дата на раждане] , гражданин на С., чрез адв. Т. А. И., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], /Безистен/, срещу Отказ от 29. 07. 2025 г. за издаване на виза тип „Д“, постановен от М. С., ЗКС към Посолството на Република България в [населено място], Л. по заявление № BEY25000104V от 11. 02. 2025 г. В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен. С. Ч. Ю. е баща на А. Ю. С., ЕГН [ЕГН], на когото е предоставен хуманитарен статут в Република България. А. Ю. С. е получил разрешение за събиране на семейството по чл. 34, ал.1 от ЗУБ. Въз основа на това разрешение С. Ч. Ю. е подал на 11. 02. 2025 г. заявление за издаване на виза тип „Д“ в Посолството на Република България в Б., Л.. По заявлението е получил процесния отказ, който счита за незаконосъобразен, поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и целта на закона. Правят се възражения, че не са изложени мотиви на отказа. Освен цифровото отбелязване на нормата на чл. 10, ал.1, т. 22 от ЗЧРБ не са направени никакви допълнителни пояснения, няма посочени фактически основания, въз основа на които е направен извод, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трети страни. Отказът противоречи на чл. 6 от АПК, доколкото с него се засяга в значителна степен правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, в нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ. Иска се отмяна на отказа и връщане на преписката за ново произнасяне от административния орган. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. И.. Направено е искане за присъждане на разноски.

Ответникът - М. С., ЗКС към Посолството на Република България в [населено място], Л., не се явява, не се представлява, не представя становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е започнало по заявление с №BEY25000104V от 11. 02. 2025 г. за издаване на виза тип „Д“ , подадено от С. Ч. Ю., [дата на раждане] , гражданин на С. в Посолството на Република България в [населено място], Л..

Към заявлението е приложено Решение № 5245/08.04.2024 г. на зам. председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 48, ал.1, т. 3 и чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ е разрешено на А. Ю. С. да се събере на територията на Рпублика България с баща си С. Ю. Ш., с майка си Х. А. М., с братята си А. Ю. С., Б. Ю. С. и сестрите си Дарсин Ю. С. и Я. Ю. С.. Решението е влязло в сила и е стабилен административен акт, който подлежи на изпълнение.

Представена е застрахователна полица за платена здравна застраховка, приложено е копие от валиден национален документ за пътуване със срок на валидност на документа до 16.01.2030 г.

Доказана е семейната връзка с копие от Свидетелство за семейно положение на сирийски арабски граждани, издадено на 25. 08. 2024 г.

По заявлението е постановен отказ от 29. 07. 2025 г. за издаване на виза тип „Д“ от М. С., ЗКС към Посолството на Република България в [населено място], Л.. Правното основание на отказа е чл. 10, ал.1, т. 22 от ЗЧРБ – има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна. В допълнителни бележки е посочено, че анализът на документите и направените от апликанта заявления не доказват по категоричен начин действителните намерения за пътуване.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка със съдържащите се в нея писмени доказателства, включително и такива за компетентността на органа, издал процесния отказ.

Прието е като доказателство писмо рег. № М – 9109/25.08.2025 г. на ДАНС, в което са изброени други сирийски граждани, подали заявления за издаване на визи като членове на семейство на чужденец с предоставено убежище, временна закрила или хуманитарен статут – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство. В писмото е посочено, че от ДП – А. е потвърдена информация от представители на Германската федерална полиция за тенденция за злоупотреби с издадени дългосрочни визи на сирийски граждани. Въз основа на тези визи сирийските граждани са кандидатствали за статут на временна закрила в Германия. При извършени проверки се установява, че събиращите семейството си чужди граждани с получена закрила в Република България реално не пребивават в страната, нямат осигурено жилище, здравна застраховка, средства за издръжка. Нямат и свидетелства за съдимост и криминална регистрация, издадено от държавата по произход.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с право и интерес от оспорване срещу утежняващи индивидуални административни актове, които подлежи на пряк съдебен контрол на основание чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, тъй като се касае за засягане на основни права и свободи на ЕКПЧ, а именно по чл. 8 от конвенцията. Същата е процесуално допустима, разгледана по същество, жалбата е основателна.

Предмет на контрол за законосъобразност е отказът по заявление на С. Ч. Ю., [дата на раждане] , гражданин на С. за издаване на виза тип „Д“, постановен на 29.07.25г. от ЗКС към Посолството на Република България в [населено място], Л..

Касае се за отказ за виза, издаден на баща на чужденец, на който е предоставен хуманитарен статут в Република България и му е издадено разрешение да се събере със семейството си на

територията на страната, включително с баща си, майка си, братята и сестрите си.

Отказът е постановен от компетентен орган, приложени са съответните заповеди / Заповед № 95 – 00 – 26/16. 01. 2025 г. на министъра на външните работи и Заповед № 1/20.01.2025 г. на посланика на Република България в Л./, с които е оправомощено консулското длъжностно лице на Република България в Посолството в Л. да ги издаде. Спазени са административно-производствените правила, но се констатира нарушение на материалния закон, поради следното:

В административния акт е посочено правно основание по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, а в бележките е допълнено, че анализът на документите и направените от апликанта заявления не доказват по категоричен начин действителните намерения за пътуване. Изцяло липсват мотиви на отказа и фактически констатации, въз основа на които е направен правния извод, че има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна. Такива конкретни данни за жалбоподателя няма. Не може да се приеме, че такива данни се съдържат в писмо рег. № М – 9109/25.08.2025 г. на ДАНС, което не се отнася до апликанта по процесното заявление, а до други сирийски граждани, конкретно изброени в писмото. Становището на ДАНС е по заявленията, описани в него, сред които не е подаденото от С. Ч. Ю. заявление. Освен становището на ДАНС, което касае други сирийски граждани, няма никакви данни и доказателства за наличие на основанията, посочено в процесния отказ.

В случай, че е следвало да се представят допълнителни доказателства за факти и обстоятелства от значение за издаването на визата е следвало да се укаже на апликанта да представи такива в определен срок. В конкретния случай, административният орган изобщо не е взел предвид, наличието на стабилен административен акт – Решение № 5245/08.04.2024 г. на зам. председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 48, ал.1, т. 3 и чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ е разрешено на А. Ю. С. да се събере на територията на Република България със семейството си, включително и с баща си С. Ю. Ш.. Безспорно е доказана родствената връзка между А. Ю. С. и С. Ю. Ш., като тази връзка е преценена също при издаването на решението за събиране на семейството.

Съгласно чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 и 4 от българските дипломатически или консулски представителства. Видно от посочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде такава, след като компетентен орган, предоставящ международна закрила е преценил, че са налице предпоставките по закона, да се събере едно семейство.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че „Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция“, като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

С оглед изложеното се прави извод, че отказът е бланкетен, като позоваващ се единствено на правните разпоредби, което е необосновано. Когато се отказва предоставянето на определено право следва за лицето да е ясна причината за това, тя да е конкретна и съотносима към неговата хипотеза. В случая, в оспорения отказ липсват конкретни мотиви, бланкетните фактически такива не са запълнени със съдържание, чрез представяне на достоверни и надеждни доказателства.

Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с обсъждане на всички събрани доказателства.

При този изход на правния спор, на жалбоподателя се дължат разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение, договорено и платено, общо в размер на 1010 лева.

Така мотивиран и на основание чл.173, ал.2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ от 29. 07. 2025 г. за издаване на виза тип „Д“, постановен от М. С., ЗКС към Посолството на Република България в [населено място], Л. по заявление № ВЕУ25000104V от 11. 02. 2025 г. на С. Ч. Ю., [дата на раждане] , гражданин на С..

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявление № ВЕУ25000104V от 11. 02. 2025 г. на С. Ч. Ю., [дата на раждане] , гражданин на С., при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на С. Ч. Ю., [дата на раждане] , гражданин на С., чрез адв. Т. А. И., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], /Безистен/ сума в размер на 1010 /хиляда и десет/ лева, представляваща разноски за съдебното производство.

Решението може да се обжалва в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България

Съдия: